

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45

(Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság útján)

1035 Budapest, Miklós u. 2.)

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

Alaptörvény-ellenes bírói döntés száma: 1.Gf.75.494/2014/7.

I. fokú ügyszám: 19.G.II.24.959/2013

BUDAPESTI II. ÉS III. KERÜLETI BÍRÓSÁG

FÖLAJSTROMSZÁM

KEZDŐÍRATON:

ÉRKEZET: POSTÁN / GYUTÓLADÁBA /

E-MAILLEN / FAXON

2015 -07- 2 2

PÉLDÁNY:

IV:

MELLÉKLET:

KÖZTÖK:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV | 2303-0 | 2015

Ékezett:

2015 JÚL 28.

Példány:

3

Kezelőiroda:

Melléklet:

5x3 r 5 db

4

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

cégjegy

az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. § alapján, a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság fenti számú, 2015. március 18-án kelt és részemre 2015. május 21-én kézbesített, jogerős ítéletével („Ítélet”) szemben, a törvényes határidőben

alkotmányjogi panasszal

fordulok az Alkotmánybírósághoz, az Ítélet ugyanis sérti az Alaptörvény XXIV. ill. XXVIII. cikke által biztosított tisztességes eljáráshoz való jogomat. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 271. § (2) bek. alapján az Ítélettel szemben felülvizsgálatnak helye nincs, így rendes jogorvoslati lehetőség nincs számomra biztosítva. Perújítással nem éltem. Kérem az Alkotmánybíróságot, hogy az alaptörvény-ellenes Ítéletet az Abtv. 43. § (1) bek. alapján semmisítse meg.

I. Előzmények

Az érintett ügyben a felperes parkolási társaság parkolási- és pótdíjkövetelést érvényesített a [redacted] alperessel szemben. Az elsőfokon eljáró Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a pert a Pp. kísértékű perekre vonatkozó szabályai alapján bírálta el, és felperes keresetét elutasította, elsősorban azért, mert felperes nem igazolta keresetösségi jogát, azaz, hogy jogosult lenne a perbeli helyen a parkolási rendszer üzemeltetésére. Ezen felül a kereset jogalapját sem látta bizonyítottnak, de részletes bizonyítást nem folytatott le, bizonyítási indítványaimat részletesen nem tárgyalta, azokat nem látta szükségesnek.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a jelen alkotmányjogi panasszal támadott Ítéletben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és felperes keresetének helyt adott. Az Ítélet indoklásában a Törvényszék kifejtette, hogy „az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta a felperes keresetindítási jogosultságát és ennek során (...) helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a kereset indítására való jogosultságát nem igazolta.” [Ítélet 4. o.] Ugyanakkor, a Törvényszéknek – egy másik, különböző alperes ellen, de ugyanezen felperes által indított perből – állítása szerint „hivatalos tudomása” volt a felperes keresetösségi jogát megalapozó megállapodásról, amelyet a Pp. 163. § (3) bek.-re hivatkozással ebben a perben is valónak fogadta el, ezen az alapon pedig az elsőfokú ítéletet jogszabálysértőnek minősítve, érdemben elbírált az ügyet, és végül felperesnek adott igazat.

II. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

Álláspontom szerint a fenti Ítéletet a Fővárosi Törvényszék a hatáskörén túlterjeszkedve, az eljárási szabályok olyan fokú megsértésével hozta, amely megalapozza a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.

A Pp. kisértékű perekre vonatkozó szabályai egyértelműen kimondják, hogy „*fellebbezésnek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye*” [Pp. 392. § (1) bek.], illetve, hogy „*a másodfokú eljárásban (...) új bizonyítékok előterjesztésének helye nincs*” [Pp. 392. § (4) bek.].

A felperes fellebbezésében olyan jogszabálysértésekre (a keresetőségi jog hiányának tényállásellenes megállapítása, alperes kérelmén való túlterjeszkedés) hivatkozott, amelyek a másodfokú bíróság szerint nem állják meg a helyüket.

A másodfokú bíróság ezek helyett egy másik jogszabály, a 2010. évi XLVII. tv. 6. § (4) bekezdésének megsértését állapította meg, amely szerint parkolás közszolgáltatás ellátására megkötött szerződés hatálya alatt a parkolási szolgáltató elláthatja a parkolászemeltetési tevékenységet.

Az elsőfokú bíróság azonban nem csak, hogy nem sértette meg a fenti jogszabályt, hanem kifejezetten ennek szellemében járt el, amikor felszólította a felperest, hogy igazolja, hogy parkolás közszolgáltatás ellátására szerződött az önkormányzattal. Mivel azonban ezt a felperes nem igazolta, az elsőfokú bíróság – a Törvényszék szerint is helyesen – nem látta bizonyítottnak a keresetőségi jog fennállását, ezért a Pp. 48. § alapján a keresetet el kellett utasítania.

Abból, hogy a másodfokú bíróságnak állítása szerint „*hivatalos tudomása*” volt a felperes keresetőségi jogát megalapozó szerződésről, egyáltalán nem következik, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályt sértett volna akkor, amikor – az ő esetében fennálló hivatalos tudomás hiányában – felszólította a felperest, hogy igazolja keresetőségi jogát, majd miután a felperes – bár akadályoztatva ebben nem volt – ezt a bíróság felszólítása ellenére nem tette meg, elutasította a keresetet. Sőt, indoklásában maga a másodfokú bíróság is azt állapította meg, hogy a keresetőség szempontjából az elsőfokú bíróság helyesen, a jogszabályoknak megfelelően járt el.

Amennyiben jogszabálysértés volna, ha a bíróság az egyik fél által állított, de a bíróság felhívása ellenére sem bizonyított tényt – függetlenül attól, hogy az egyébként ténylegesen igaz lehet-e vagy sem – nem fogad el valónak, akkor ezen az alapon minden, a bírói döntést támadó fellebbezés egyúttal jogszabálysértésre való hivatkozást is jelentene. Ez azt jelentené, hogy kisértékű perekben is minden fellebbezést el kellene bírálni, hiszen minden téves bírói döntés egyúttal jogszabálysértő is lenne, ami nyilvánvalóan abszurd.

Külön abszurd, ha egy ítélet jogszabálysértését arra lehet alapozni, hogy egy másik bíróságnak más tényekről is tudomása van.

Álláspontom szerint az a tény, hogy a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság jogszabálysértésének hiányában, a Pp. szabályainak kifejezett tiltása ellenére elbírálta

felperes fellebbezését, olyan szintű jogszabálysértés, amely sérti alperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát.

A kisértékű perek szabályai a jogbizonytalanság elkerülése érdekében szigorítanak az általános fellebbezési szabályokon azzal, hogy a fellebbezést csak jogszabálysértés esetén teszik lehetővé. Alperes tehát nem számíthatott arra, hogy a Törvényszék a felperes által megjelölt jogszabálysértések nyilvánvaló hiányában is fellebbezési tárgyalás keretében foglalkozik az ügygel, így arra fel sem készülhetett. A csak ezen a tárgyaláson a bíróságtól kézhezkapott irat tartalmának tényleges megismerésére, az arra való reagálásra a tárgyaláson nem volt lehetőség. A bíróság erre időt nem adott.

Felperes a tárgyaláson nem is látta a bíróság által csak az alperesnek átadott iratot, arról semmilyen nyilatkozatoz nem tett, a bíróság semmilyen módon nem vizsgálta, hogy a másik aktából kivett irat valóban érvényes-e az érintett perre, az abban érintett ügy helyszínére, időpontjára. Felperes erre vonatkozóan nem tett (a bíróság nem is kért tőle) nyilatkozatot.

Ezzel kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy a hivatkozott tárgyalás jegyzőkönyvének 2. oldalán (középen) – amint az a szöveg tartalmából is kiderül – tévesen szerepel a „Felperesi képviselő” meghjelölés – az ott leírtakat alperesi képviselő adta elő. Felperesi képviselő nem is kapta meg a bíróság által csak egy példányban lemasolt iratot, arra nem is reagálhatott, ezt a bíróság sem kérte tőle.

Nem világos, hogy mit jelentett az érintett ügyben, hogy a bíróság tudomással bírt más ügyből egy ide relevánsnak vélt iratról. Az ügy száma alapján a hivatkozott ügyet akár csak hónapokkal (évekkel?) ezelőtt tárgyalta a bíróság, vagyis esetleg nem naprakész volt a tudomása az irat létezéséről, hanem kimondottan korábbi iratok átnézésével ki kellett azt keresnie, fel kellett azt kutatnia. Kérdéses, a tárgyaláson miért állt azonnal a bíróság rendelkezésére a másik akta egy irata fénymásolásra. Kérdéses, hogy meddig terjed az a fogalom, hogy a bíróság figyelembe veheti azokat a tényeket, amelyekről hivatalból tudomással bír. Milyen módon kereshet aktívan ilyen tényeket a bíróság.

Kérdéses, hogy kisértékű perben, annak speciális szabályait is figyelembe véve milyen egyéb helyről a bíróság tudomására jutott tényre hivatkozhat a bíróság, illetve a másik peres félnek milyen jogai vannak az ilyen, a perbe „behívott” tényekre való reagálásra

Lényeges és kétséges körülmény ebből a szempontból, hogy az ügyet másodfokon a névleg a Fővárosi Törvényszék, ténylegesen azonban annak a Budapest II. Varsányi I. u. 40-44. sz. alatti gazdasági kollégiuma tárgyalta. Jelen ügyet felperes első fokon is itt kívánta benyújtani, azonban alperes kérésére a bíróság akkor megállapította illetéktelenségét és a pert áttette a Budapesti II. és III. kerületi bíróságra. Ezután az ügy másodfokra ismét a Varsányi úti Gazdasági Kollégium egy tanácsához került, nem pedig a Budapesti II. és III. kerületi bíróságon elsőfokon tárgyaló ügyek esetén szokásos módon a Fővárosi Bíróság Markó utcai címére.

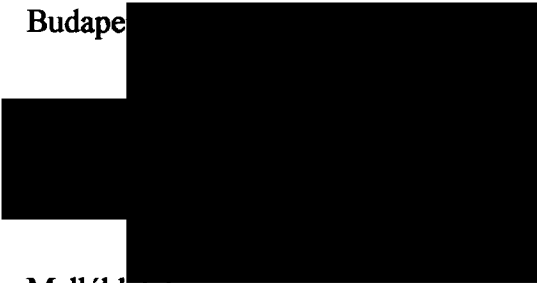
Bizonyítási indítványok megtételére alperesnek a másodfokú eljárásban már nem volt lehetősége, ezzel kapcsolatban érdemben nem nyilatkozhatott. Így érdemben az első fokon azért nem tudta vitatni azon felperesi állításokat, amelyekkel az elsőfokú bíróság ítéletében nem foglalkozott, mert az első fokú bíróság az iratok alapján törvényesen és megalapozottan nem látta bizonyítottnak felperes keresetösségi jogát, másodfokon pedig azért nem, mert ez a

bíróság lényegében érdemben csak azzal foglalkozott, hogy neki tudomása van egyéb helyről felperes keresetösségi jogának.

A másodfokú bíróság tehát olyan módon ítelt meg a perben hivatkozott kérdéseket, hogy azokra minden részletre kiterjedően – mivel az elsőfokú eljárás ezekkel eleve nem foglalkozott – alperesnek érdemben egyáltalán nem volt lehetősége nyilatkozni.

Ez pedig álláspontom szerint szintén a fentiek alapvetően sértik alperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát.

Budape



Mellékletek:

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 19.G.II.24.959/2013/5. számú ítélete

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Gf.75.494/2014/7. számú ítélete

A Fővárosi Törvényszék 2015. március hó 18. napján tartott tárgyalásának jegyzőkönyve (Kézzel javítva benne a nyilvánvaló elírás a 2. oldalon)